

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 6. grudna 1878.

List 49.

Brezmadežna Devica.

(Prosto poslov. po: „O Jungfrau ohne Mackel“; „Cantate“ stran 87.)

Brez madeža Devica, — Lepota si nebés! Ti rajska nam danica, Ti naših luč očés, Ti solnce žarno — krasno, Ti mila lunica; Le v tebi čisto — jasno Odseva svit nebá.	Besednica ostani Ti zvesta vselej nam; Še zlasti pa nas brani Pred večno smertjo tam. — Nam sprosi odpušenje, Ko idemo od tod, Da v večno nas življenje Poklicel bo Gospod.
--	--

Devica Ti blagrena Kraljevega rodú; Prečisto že rojena, Najbližej si Bogú! — Ti zvezda upa mila, Smiluj se grešnikov; Ti bodeš nas rešila, Očistila dolgov.	Ti po vesoljni zemlji Keršanstvo zaškituj, Z ljubeznijo objemlji — In čezenj gospoduj! Vladarje vse podpiraj, Ti varnost ljudstvu daj; Vsih čednost pot odpiraj Cvetlično v sveti raj.
--	---

Še bozih duš v vicah,
Devica, smili se!
Otroci, glej, v temnicah
So Tvoji — ki terpé.
Čuj! kličejo te milo,
Zlajšuj jim britki stan,
Jim pošlji ohladilo
Iz Jezusovih rán.

Radoslav.

Pij IX Blaženi.

Pija IX so že v življenji tisučeri spoštovali kot svetnika; pripovedujejo se mnogi dogodki, da so marsikateri precej ozdraveli, ki so se priporočevali njegovi molitvi, ali so se česa dotaknili, kar je prišlo iz njegovih rok in je bilo od njega blagoslovljeno. To čenjenje je po njegovi smrti še bolj rastlo, in slišalo se je o raznih čudovitih uslišanjih molitve, ki so se godile po priporočenju v njegovo priprošnjo. V dokaz tega naj omenim zanesljiv dogodek.

Bilo je kmalo po Pijevi smrti, ko so Škotski škofje, ki so bili za tisto deželo imeuovani, še v Rimu bivali. Tedaj dobi eden izmed njih iz nekega nunskega samostana pismo svoje domačije sledečega zapopadka: Bivala je v tistem samostanu luna, ki je bolehalo za jetiko; bolezen je bila postala že tako nevarna, da so

bili vsi obupali nad ozdravljenjem bolnice. Ko zvé ona o Pijevi smrti, jo napolni mogočno zaupanje v njega, in prosi svoje sestre, naj bi ji podelile kako reč od sv. Očeta. Pa nič drugega niso imele, kakor majhno njegovo podobo (fotografijo), in ji jo prinesejo. Položi si jo na persi in po gorečem priporočevanju k Piju zaspi. Ko se prebudi, se čuti popolnoma zdravo in vstane iz postelje v veliko začudenje in veselje svojih sester; zginile so bile vse bolečine in sleherná slabost. — Potem, ko so minule prve ure veselja in zahvale, so se nune podivzale dogodek svojemu škofu v Rimu naznaniti.

Tudi v Rimu so pripovedovali razne čudovite ozdravljenja. Dokler je bilo Pijevo truplo izpostavljeno na mrtvaškem odru, so se ga ljudje dotikali z molki (roženkranci), s svetinjami in enakimi rečmi, kakor se navadno dela pri svetnikih; ob Pijevem grobu v cerkvi sv. Petra se je vidilo od prvega dneva do danes številno vernikov klečati, in to počenjanje se ni zmanjšalo, ampak čedalje bolj se množi. Obhajali so devetdnevno njemu v čast, da bi bili po njegovi priprošnji uslišani v molitvah za kako posebno molost; — in če bi bilo dopuščeno njegov grob kincati s cvetličami ali prižigati luči na njem, bi te zunanje znamenja še bolj pričevale, kako Pija častijo za svetnika. To se pa ne smé goditi vsled neke „bule“ papeža Benedikta XIV gledé prištetve med zveličane ali svetnike, ker tako zunanje počenjanje pred začeto obravnavo dotične pravde za „kanonizacijo“ bi bilo ravno zadržek prištetve med blažene.

Pogostne naznanila o uslišanju priporočevanj se naklonile že poleti mnoge laške škofo, da so vložili prošnjo pred sv. Očeta Leona XIII. naj bi ukazali storiti potrebne stopinje, ki se morajo zgoditi pred začetkom pravde za pobaževanje. Znano je, kako previdno da ravna sv. apostoljski Sedež v teh prašanjih, kako se naznanjeni čudeži s silno skerblijnostjo pretresujejo, kolikor je le mogoče. Perva stopinja je priseganje vseh dotičnih pred najvišjo cerkveno oblastnijo tistega kraja ali škofije. Potem gre preiskava pred zbor kardinalov in prelatov, ki je za to postavljen.

V novejših časih so bili razglašeni spisi o čudovitem ozdravljenju, ki se je godilo v Rimu nad neko nevarno bolno, kar je „Danica“ že obsirno poročila; glej št. 42. — Pravijo, da je že veliko spisov nakupičnih, ki zadevajo čudovite ozdravljenja. Upati je, da bo sv. Sedež kmalo za priméren spoznal čas, ko bode cerkveni sodnji dal povelje k preiskavi spisov, da bode neutrudljivi boritelj, apostoljski papež Pij Veliki, od Boga pred svetom poveljčan, prav kmalo v število zveličanih prištet, in da bo dovoljeno očitno ga častiti.

Praznik sv. Nikolaja.

Človek, odpravljajoč se na potovanje, poklical je svoje hlapce in jim je izročil premoženje. — Čez mnogo časa pa pride gospodar teh hlapcev, in začne ž njimi poštovati. (Mat. 25, 14. 19.)

Evangelij o poslednji sodbi je ključ, s katerim naša skerbna mati, sv. Cerkev, zaklepa (zadnjo nedeljo po Duhovem) vse one zveličanske nauke, ktere je v teku minulega leta delila svojim otrokom, vernikom, da jih spravljajo v žitnico svojega srca. Na pragu novega cerkvenega leta (prvo adventno nedeljo) odklepa nam z istim ključem novo shrambo. — V vsem vidi se modrost sv. Cerkve. S svojim ravnanjem kaže posebno skerb, da nikdar ne bi pozabili na besede sv. Duha (Eccl. 7, 40): „Pri vsakem avojem opraviu spominjaj se poslednjih reči, pa ne bodeš nikdar grešil.“ To dobro vé naša blaga mati; za to je določila, da se že prvo nedeljo spominjamo ne samo rojstva ali prvega prihoda našega Odrašenika, ampak tudi naše sodbe ali drugega prihoda Zveličarjevega. Kedaj bode se poslednje zgodilo, to vé le Bog, — „erit dies una, quae nota est Domino“. (Zach. 14, 7.) Kedaj da bo nastopil ta dan, tega ne vé nikdo, niti angeli v nebesih, — pravi Zveličar (Mark. 13, 32).

Kaj pa nam je storiti, da nas tisti trenutek ne zateče nepripravljenih? kaj nam je činiti, da nam bode sodba mila?

Odgovor na stavljeno vprašanje daja nam sv. evangelij, ki se bere v god sv. Nikolaja.

Bil je gospodar, ki je namenil podati se na potovanje. Pred odhodom pokliče k sebi hlapce, da jim izroči svoje premoženje. Enemu dal je petero talentov, drugemu dva, a tretjemu izročil je enega, — „vsakemu po njegovi zmožnosti“.

Čez nekoliko časa poverne se gospodar. Pokliče na poštév svoje službenike. Hoče se prepričati, kako so opravljali in koliko so mu prigosposodarili. — Najprvo pride tisti, ki je za gospodarjenje dobil petero talentov; poverne mu jih, pa še zraven prinese drugih pet prigosposodarjenih. Drugi verne mu izročena dva talenta; verh tega pa še dvoje pridobljenih. Gospodar je z njunim ravnanjem zadovoljen. Pridnima hlapcema hoče zvestobo poplačati, — „pojdi v veselje svojega gospoda“, reče vsakemu.

To je prilika, ki jo je govoril Zveličar (Mat. 25, 15. itd.). — „Gospodar“ — kdo je drugi, kakor Bog in človek, ki bogastvo darov deli med svoje vernike, in naj jih prav obračajo? Razdelitva godi se postopce (zaporedoma). Vsakemu bilo je izročeno valed njegove zmožnosti, da naj opravlja več ali manj.

Bog je gospodar. Mi smo njegovi hlapci. Talenti — kaj so drugo, kakor sposobnosti človekove? A ne enako število talentov, niso li to različni stanovi človeške družbe? Slehernemu izmed nas je gospodar izročil drugi talent, t. j. vsakemu je naklonil več ali manj to dušnih to telesnih sposobnosti (zmožnosti). Vsakdo mora gospodariti z izročanim mu številom talentov, t. j. vsakdo naj z božjo milostjo spoľnuje dolžnosti, ki mu jih nalaga njegov poklic. Pod konec življenja moral bode poštév (obrajt) dajati od svojih talentov, t. j. o svojem stanju, o svojem življenju, o spoľnovanju dolžnosti, od tega, kako je zmožnosti rabil.

Človek mora nalogo svojega življenja prav spoznati in zapopasti, on mora tudi spoznavati način in poslužiti se pripomočkov, ki mu pri spoľnovanju te naloge pomagajo. Da je to v resnici modrost, to bode pri- znal vsak pametnjak. Te umnosti pa se človek ne more

naučiti v šoli sveta in njegovih lažprerokov. Želiš li spoznati čast svojega poklica, zamore li ti jo pokazati svet? Ne! Ti moraš iti vprašat Kristusa, kteri nam je s besedo in z djanjem zaznamnjel namen, za kterim moramo hrepeneti. Hočeš li spoznati svojo slabost, kje bodeš to bolje razvidel, če ne pri Kristusu?

Primerjaj njegovo popolnost, potem tvoje čednosti obledijo, a naši grehi očitniši prihajajo. Nameniš li razumeti, kaj da vse človek zamore s pomočjo milosti božje, to se naučiš pri Kristusu, kteri je v človeškem telesu storil vse, kar mu je bilo naloženo od Očeta; kteri nam je zapustil zgled, da hodimo po njegovih stopinjah, — kteri nam je v svojem terpijenju in grenki smerti pokazal denar odkupljenja. Te modrosti pa ne poznajo tisti ljudje, kteri mislijo, da je delo le naključna potreba. Kdor bi menil, da je vsakdo, ki se iz lastnega premoženja ne more preživiti, samo zavoljo tega primoran s potom in žulji iskati in prisluževati si kruha, ta bi se motil. Z delom ni tako. Delo je naredba Božja. To je zapoved, od ktere nikdo ni izločen. Vsak toraj mora delati, če prav je s potrebnim preskerbljen. Temelj tej dolžnosti vsajen je v človeku samem. Pogledaš li na sebe, — na svoj izvir, na svoj namen; in bodeš se kmalo prepričal, da je to dolžnost vsakega človeka. „Vsakdo naj ostane v onem stanu, v kterega je poklican“, — piše sv. Pavel (I. Cor. 7, 20).

Kdo pa je, ki je vsakega človeka poklical v posebni stan? Ni li to največi Gospodar, čegar previdnost ravna in vodi človeku vse okoliščine?

Ker je toraj Bog vsakemu odločil poseben stan in poklic, je li on to storil brez potrebe, kar naključno, brez namena? Ni li s tem hotel, da naj vsakdo svoje dolžnosti tudi marljivo spoľnuje? Ni li Bog izročil prvemu človeku veta, „da naj ga obdeluje“, — „ut operetur et custodiret illum“ (Gen. 2, 15). Se vé, da to blagoslovljeno delo ni bilo sklenjeno s težavami, ktere so sledile po prelomu Božje zapovedi. Še le po grehu je Bog rekel, da s potom v obrazu bode človek kruh svoj jedel. Zato še nikdo ni mogel tajiti izreka Jobovega (5, 7), da je človek vstvarjen za delo, kakor ptica za letanje.

Že od začetka sveta je večna Modrost sklenila, da ljudje na zemlji živijo med seboj v različnih, neenakih stanovih. Eden oblagodarjen je z večim premoženjem, drugemu podeljenega je manj, a tretji nima ničesar. Poslednji zamorejo se preživiti le s tem, da pomagajo tistim, ki imajo obilje ter sami svojega opravila zveršiti niso zmožni, ali pa da drugih proizvode prodajajo. Za té je — razumi se samo ob sebi — delo dolžnost. Ali tudi premožni si mora svoje obilje pripravljati pogosto z velikim trudom in skerbjô. Red je vodnik k Bogu, pravi sv. Avgustin, in če bogatin red preverne, začne lenobo pasti, ter le dan gubi; utegue se zgoditi, da se mu premoženje raztepe, pa tudi greši, ker čas Bogu krade s postopanjem.

Vsakdo je dolžan delati; posebej pa še ta dolžnost veže človeka kot kristjana, da bode Kristusu podoben. Sej on sam aposteljnô govori: „Jaz sem vas odločil, da idete in sad rodite“ (Jan. 15, 16). „Zgled sem vam namreč dal, da tudi vi delate tako, kakor sem jaz storil“ (Jan. 13, 15). Kaj li nas Gospod uči s svojim zgledom. O njem pravi prerok, da je delal od svoje mladosti. Ko je živel v hiši svojega rednika, pomagal je njemu in svoji materi. Delal je zlasti za božjo čast. Z 12. letom šel je na božjo pot v Jeruzalem. S 30. letom začel je svoj poklic. Potoval je po vsi judovski deželi, oznanovaje povsodi evangelij, spreobračal grešnike, tolažil žalostne, ozdravljaj bolnike, povsod vsem dobrote skazoval, delal ljudstvu za zveličanje (pertransiit beneficiendo), z eno besedo: bil je neutrudljiv v po-

klicu, ki mu ga je Oče odmenil, delal do kervave smerti na križu. Pokazal je s svojim življenjem, da je duh keršanstva sploh duh dela za osrečenje človeškega naroda z večnim zveličanjem.

Kaj pa naj rečemo o prvih učencih Zveličarjevih? Kako vestno in goreče so spolnovali dolžnosti svojega poklica z delom! Kako lepo piše véliki apostelj sv. Pavel Tesaloničanom (I. Thess. 4, 11): „Prosimo vas, prizadenite si, da se deržite svojega opravila, in delate s svojimi rokami, kakor smo vam zapovedali; in da pošteno živite vpričo njih, kateri so zunaj“ (ki niso verniki). — „Ko smo bili pri vas, smo vam to zapovedovali, da, kdor noče delati, naj tudi ne jé“ (II. Thess. 3, 10).

Zveličar sam tedaj in učenci njegovi nas učijo in budijo, da moramo pridno delati, in tega ne smemo nikakor v nemar pustiti, da bomo pravi kristjani. Lenoba je popolnoma in naravnost nasprotna duhu keršanstva.

Vsakdo pa, bodi si ktereга koli od Boga dopušenega stanú, v dan sodbe zamore slišati besede: „Pojdi v veselje svojega Gospoda“, ako je dolžnosti svojega poklica zvesto opravljal. V vsakem stanu se človek zamore vzveličati. Zgodovina kaže nam svete kralje, — David; svete duhovne, — Aron; svete sodnike, — Samuel; svete vojvode, — Jozua; svete zakonce, — Tobiasa; svete mladenče, — Jožef; svete žene, — Suzana. . .

Sv. Janez Kerstnik je svoje dni prišel judovskemu ljudstvu oznanovati pokoro; vse se je prestrašilo in začelo dvomiti nad svojim zveličanjem. „Kaj nam je storiti, da zveličanje dosežemo?“ vprašali so cestinarji. „Kaj naj storimo?“ klicali so vojaki. — Pa kaj jim odgovori ostri pridigar? Je-li rekel cestinarjem: Vi morate zapustiti svojo službo; pri tej ne morete zveličanja doseči? Je-li rekel vojakom: Vi morate sleči vojaško suknjo; vojaki ne morejo v nebesa? Kratko in malo ne. Cestinarjem je odgovoril: „Ne jemajte več, kakor vam je določeno“; ne goljufajte ljudi, ne varajte cesarja; ravnajte po pravu in pravici. Spolnujte dolžnosti svoje službe, ter kot cestinarji zamorete doseči zveličanje! — Vojakom odgovoril je: „Nikogar ne tepite, nikomur ne delajte krivice, in bodite zadovoljni s svojo plačo“. (Luk. 3, 14.)

Od nikogar ne zahteva, da naj zapusti svoj stan, in svoje opravila; zabranjuje le krivico ter nalaga do brotno pomoč: „Kdor ima dve suknji, naj dá eno temu, ki je nima, in kdor ima jedí, stori naj enako.“ — Ozrimo se na sv. Nikolaja. (Dalje sledi.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva.

13. Jerica Jugovic.

Lepo, ko angelji
V svetji nedolžnosti
Sladko prepeva
Slovensko dekle!
Virk.

V narodni slovenski pesmi, ki se začena z besedami: „Rasti, rasti rožmarin“, se slovenska deklica nekako tužno-milo pogovarja sama seboj, rekoč: „Kadar dekle umerla bom, — venček lep imela bom. — Tam-kaj bodem ležala — belo vsa oblečena!“

Marsiktera Slovenka je prepevala tako, ali govorila enako, a zgodilo se ji pozneje ni tako. Mnoge pa so ostale od zibeli do groba stanovitne. Zivele so nedolžne, umerle nedolžne! In nikamor se belo oblačilo tako lepo ne podaja, kakor na truplo nedolžnega mer-

liča; nikjer se beli venci lepši ne vidijo, kakor na glavi ravno umerle device.

Taka, v resnici do konca zvesta nevesta Kristusova, ležala je v osmini neomadežanega Spočetja prečiste Device Marije l. 1857 na mertvaškem odru — belo oblečena — vsa z belimi venci obdana. — Tužno milo so v adventu 14. grudna zjutraj zapeli zvonovi v prijazni vasi Rakitini, ki ima svoje hiše razpostavljene po široki hribovski dolini, krog in krog s prijaznimi griči obdani, kaki dve uri od železniške postaje Borovniške. Od ust do ust je kakor blisk hitro šlo sporočilo: „Jerica je umerla!“ Vsak je vedel, ktera! Le en glas je šel po vasi, ko je zatisnila oči: „kako je bila dobra, kako pobožna in sveta, kako je bila vsa nedolžna! Blagor njeni čisti duši! Oh kako je srečna! Kdo bi si pač ne želel enako umreti!“ Tako in enako so se pogovarjali, tako so se menili vsi, kateri so jo poznali. In milo so se začeli jokati mnogi — zlasti reveži.

Bila je to Jerica Jugovic, nepozabljiva sestra mnogočislaneга župnika č. g. Antona Jugovica v Borovnici, ki še zdaj radi o njej kaj hvalnega povejo in vselej z ginjenim srcem pristavijo: „Pač nisem vedel, kaj sem imel!“ —

Pri tem deviškem merliču se je res zgodilo prav po besedi nepozabljivega škofa Slomškega, ki so rekli v neki pridigi, da takrat, ko umerje nedolžen človek, je tako, kakor bi nebeška prijateljica smert prišla in presadila žlahtno cvetlico iz zemeljske puščave v rajski vert.

Pokazal in opisal sem vam že nekatere take rajsko cvetlice nedolžnosti. Pa bile so iz tujih krajev. Gotovo ste že sami si mislili: „Kako, da le iz tujih krajev bremo tako lepe izgledé otročje nepopačenosti, zakaj neki ne kterih tudi iz naše prelepe slovenske domovine?“

Vem, da med dobrimi ovčicami, ki jih skerbno vodijo naši dobri duhovski pastirji po slovenskih duhovnih, je živel že marsiktero dobro — prav dobro bto jagnjiče, marsikter ljubeznjiv deček, blaga deklica, ki so angelji Božji z veseljem z nebés gledali na nje. Pa bili so tudi le angelji, ki so zapisovali njihove mladostne čednosti in dobre dela v bukve življenja, a na zemlji so ljudje, kateri so jih poznali, pozabili jih zapisati. Res, škoda za take ginljive izgledé, da se pozabijo!

Toliko bolj me veseli, da vam morem prav veliko lepega povedati o Jerici, ker neki preblag gospod, ki so ranjco prav dobro poznali, so ginjive reči sporočili o njenem čednostnem življenji. In vsi, kateri so ž njo živeli v otročjih in poznejših letih, enako terdijo. Vsi tako pravijo, da Jerica je bila nenavadno dobra — izvoljena deklica: prav taka, kakor se v življenji svetnikov popisujejo deviška dekleta. Kar je mislila in govorila, kar je pisala in delala, vse je bilo v luči sv. vere: Jerica je bila ena tistih srečnih — pravičnih, ki „iz vere živijo“. Zato upam, da jo boste posnemali tudi vi, tolikanj raji, ker je — kakor pravimo — naše gore list, ter iz novejših, skor naših časov.

a) Predenj je hodila v šolo.

Rojena je bila Jerica Jugovic 11. svečana leta 1821 v Stari Loki na Gorenjskem. Že v otročji dobi je zgubila svojega ljubega očeta. Kaj se to pravi, precej v detinskih letih zgubiti očeta, to bi vam naj bolje vedel povedati oni nesrečni otroci, ki so sami prezgodaj čutili tako zgubo, ki so sami hodili na očetov grob molit, pa jokat se. Vendar še bolj občutljivo gorje bi bila za-njo očetova smert, ko bi ne bila še imela dobre, posebno pohlevne in pobožne matere, ki so tako ljubeznjivo za-njo skerbili v telesnih in dušnih zadevah, ter jo zgodaj v sv. resnicah podučevali in k dobremu napeljevali. To je bila za-njo nepopisljivo velika sreča;

kajti po besedah sv. Krizostoma se že v otročjih letih vložil podlaga za to, kar ima človek enkrat biti. In menim, da za nobeno dobroto bi ne imeli biti otroci tako hvaležni, kakor za skerbno odgojo in za priserčne matrne nauke. Blagor jim, kateri jih tako vestno spolnujejo, kakor jih je Jerica!

Jerica je bila nenavadno priden otrok. Milost Božja se je že v prvih letih očitno razodevala pri njej. Bila je krotka, tiha, brez vsake hinavščine, kakor jagnje za vse voljna. Svojo ljubo mamo je na migljaj v bogala in sicer vselej z velikim veseljem. S sestrami in družimi otroci se ni prepirala; nikdar jim ni nagajala. Če se ji je kaj žalega zgodilo, je raji poterpela, da se je lepa zloznost in ljubezen med njimi ohranila. Za otročje igranje ni nič marala, je niso mikale; naj rajše je bila pri materi. Mater je tako rada imela, da se kar ni mogla ločiti od njih, „kar zmir bi se jih bila za obleko deržala“, tako mi je pravila o njej njena še živeča sestra. Mati so ji bili na svetu vse. Veče nesreče menda takrat ni poznala, kakor materi se zameriti, mater razžaliti. Z materjo je naj rajše molila doma, z materjo naj rajše šla v cerkev in v cerkvi je naj rajše pri materi klečala. In v hiši Božji se je tako lepo vedla, je tako priserčno molila, da je bila videti, kakor angelček: mladim in starim ginljiv izgled!

b) Šolska doba.

Prišel je za njo čas, kterege se dobri otroci veselijo, leni pa bojé, namreč čas za šolo. Jerica je bila zelo vesela, vsa srečna, ko so jo šli mati zapisat v Loko v nunsko šolo. Dobra mati pa so imeli zdaj še bolj ostro oko na njo, kajti vedili so, kar tudi mi le predobro vemo: da slabi otroci se od dobrih nočejo nič naučiti, nič lepega se navzeti, pač pa se dobri le preradi dajo hudobnim pohujšati — zapeljati. Zato so svojim hčerkam ukazovali, naj ne hodijo v šolo skoz vas in po velikih cestih, kodar se otroci dervijo dostikrat med kričem, temuč po bolj tihi stranski poti. Še zdaj vé njena sestra povedati, kako je Jerica natanko spolnovala to materno voljo. Nihče bi je ne bil pripravil, da bi bila le stopinjico storila ondod, kodar mati niso dovolili. Ker je tako večidel sama hodila v šolo in iz šole, ni vidila in slišala nič spotikljivega in njeno otroško serce je ostalo čisto kakor zlato, le da se je po lepih naukih, ki jih je slišala pri blagih gg. učiteljicah, od dne do dne bolj čistilo in lepšalo.

V šolo hoditi ji je bilo veliko veselje; zelo je bila žalostna, če je morala kdaj zaradi bolezni ali kakega drugega neizogibljivega zadržka doma ostati. Kučenju je ni bilo treba nikdar priganjati, ne doma ne v šoli. Do vsakega nauka je imela veliko veselje, nad vse ljub in drag pa ji je bil keršanski nauk. Veselje do Božje besede se ji je že na obrazu bralo, in kadar je bila vprašana, je modro in gladko odgovarjala. Ravno to veselje za uk je storilo, da je bil vspeh njenega šolanja tako srečen. Kajti vsako delo se le tedaj naglo in točno opravi, ako se z veseljem, z navdušenjem poprijema, tolikanj bolj je treba pri učenju živega veselja in pogumne vneme. Kogar je treba k učenju še siliti, pritepati, nikdar ne bode veliko nosil v glavi, podoben je nespametnemu stradavcu, ki je zraven polne skleda vedno lačen, zato ker se mu zajemati ne zljubi.

Taka ni bila Jerica. Čeravno bolehnja in slabotna, si je toliko prizadevala in trudila, da je bila po vsih štirih razredih med vsemi perva, da je bila vsako leto nad vse pohvaljena, perva v „zlate bukve“ zapisana, obdarovana s prvim darilom.

Pa ne le učenje, marveč vse njeno vedenje je bilo tako lepo, tako izgledno, da se ves šolski čas nikdo ni mel nič pritožiti zastran nje. In vse te otroške čednosti

pri Jerici niso izvirale iz strahu; pri njej ni bilo nič hinavskega, nič prisiljenega: „njeno nedolžno serce je bilo čisto ogledalo, odperto vsim učenicam in verstnicam!“

Ni se bilo tedaj čuditi, da jo je vse rado imelo!

Precej ko je jela v šolo hoditi, se je pričela med njo in njenimi učenicami tista ginljiva zveza, ktera je mogoča le pri naj pridniših učencih in učenkah, oziroma na njih učenike ali učenice. Komu namreč ni znano, koliko srečo in koliko otročje veselje čuti repopačeno mlado serce dobrega šolarčka ali pridne učenke takrat, ko smé s polnim prepričanjem reči: „V šoli me imajo radi“, ali celó: „imajo me med vsemi naj raji!“ Ali kdo bi mogel po drugi strani dopovedati tisto radost, ktero čuti za svoj poklic vneto učiteljsko serce takrat, ko ima pred seboj nedolžnega otročiča; tacega, kteremu se ne more v nobeni reči nič očitati, kteremu se pa vendar vidi, kako se z vsemi svojimi mladimi močmi prizadeva še boljši postati; takrat, ko smé radostno reči: „O da bi bili vsi taki!“ Kako živo nas spominja taka priserčna razmera na milega Jezusa, ki je v svojih mladih letih tudi rasel v milosti pri Bogu, in pa tudi pri ljudéh!

Krajše vam skor ne morem popisati veselih ur, ki jih je imela pridna učenka Jugovic v nunski šoli v Loki. Kdo bo rekel, da ni bil to za njo srečen čas?

Kakor gospé učiteljice, enako so jo čislale tudi njene součenke. Bila je v šoli drugim v spodbudo večkrat pohvaljena; pa zavoljo tega ni bila prevzetna, se ni nad druge povzdigovala, ker je dobro vedila, da vsak dober dar pride od zgoraj, od Očeta luči; zato je le Bogu za vse hvalo dajala. V svojem sercu je bila pripravljena, brez žalosti enakomérno prenesti, ko bi zaslužene pohvale tudi ne bila prejela. Sama je pozneje pravila, kako so jo enkrat ob koncu šolskega leta nune strašile, češ, da ne bode pervega ali celó nobenega darila prejela; in to pripovedovaje je pristavila, da je v svoji otročji priprostosti vse za resnico vzela, da ji pa ni bilo zaradi tega nič hudo. Se vé, da so jo hotele učiteljice le poskušati in se še bolj prepričati njenega zlahtnega serca: zapisana in obdarovana pa je bila vendar le spet perva. In součenke ji takrat in nobenkrat niso bile nevošljive ali sovražne, marveč zavoljo tolikanj blagega serca in zavoljo tako ljubeznjivih lastnosti so jo zmir spoštovale in serčno ljubile vse njene verstnice.

Imele so neko posebno zaupanje do nje ter so jo rade kaj popraševale, ne le gledé šolskih naukov, tudi v dušnih zadevah so jo večkrat poprosile za svét. Prav ginljivo je, kar nam vé povedati še zdaj živa priča: „Ko smo se k spovedi pripravljale, smo se ž njo posvetovali in jo zaupljivo popraševale, rekoč: Jerica! povej mi ti, kako hočem to povedati, kako ono itd.“

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Zahvala.

O svojem 70. rojstnem godu doživel sem radosti, ko bi se nikdar ne bil nadejal. Prijatelji od blizu in iz daleka, iz slovanskih in nemških pokrajin, združeni in posami, zastopniki društev, zavodov, mest, sel itd. donesli so mi mnogobrojnih dokazov svoje ljubezni in naklonjenosti ustmeno in pismeno, in došlo mi je toliko častnih listin, pa tudi dragocenih umotvorov in krasnih tvorin iz ženskih rok, da ne vzmagam besedi, s kojimi bi izrazil občutke svojega globoko ginjenega serca.

Sam dobro vem in se radujem temu, da vsa ta odlikovanja ne veljajo tolikanj meni, posamezniku, marveč

dobri in vzvišeni stvari, koji služim doslej 36 let; a zaradi tega mi dolžnost serčne zahvale nikakor ni manjša.

Tolikega veselja ves presunjen morem javno svojim prijateljem, vsem skupej in vsakem posebej, le s slabimi besedami objaviti svojo najtopplejšo zahvalo za tolika preljubeznjiva častitanja z najiskrenejšo željo: naj Bog vsemogočni milostivo izverši nam vsa voščila, koja so tako toplo naglašana bila v nepozabljivih dneh 17., 18., 19. novembra t. l. od predragih mi prijateljev!

V Ljubljani dne 26. novembra 1878.

Dr. Jan. Bleiweis.

V Horjulu je na sv. Barbare dan (preteklo sredo, 4. t. m.) umerl ondodni preč. gosp. fajmošter Aleš Jerala, mož, čegar življenje je bilo drago pred Bogom in pred vsimi ljudmi, ki so ga poznali. Star čez 86 let, je služil kakor mašnik s polno zvestobo Bogu in sv. Cerkvi 62 let, 3 mesece in 12 dni, služil skozi in skozi prav v besednem pomenu. Zakaj pred zadnjo nedeljo (poslednjo po Binkoštih) je še pridigal; to nedeljo samo maševal s pritežnostjo in opéran od cerkvenika; v nedeljo zvečer je bil spovedan, v ponedeljek zjutraj v talarji, klečé obhajan za popotnico in zvečer tisti dan v sv. olje djan, v torek je ob palici prišel v navadno sobo še k kosilu, je opravil popoldne še ves ofícium (duhovske cerkvene molitve) za naslednji dan (sv. Barbare); v sredo je sprejel še več svojih vernikov, jim je delil poslednje nauke, in jih je blagoslovil: opoldan pa je pohlevno v gospodu zaspal. Kdor je tako živel kakor on, se mu ni treba smerti bati. Pokop je odmenjen v petek dopoldne. R. I. P.

Iz Radolice. (Dalje.) (*Dobrote cesarske rodovine. Zlata maša prečast. gosp. Jan. Urevca. Število gg. bogoslovcev in novih maš nekdanj — in zdaj!*) Kakor so ranjki cesarjev oče nadvojvoda Franc Karol († 8. sušca 1877.) z resnično pobožnostjo podložne vnemali in z mnogimi darovi revne in potrebne tolažili; tako tudi naš cesar silo veliko dobrega storé; ne mine skoraj dan, da bi ne brali po časnikih, kako zdaj tu zdaj tam nesrečnim pomagajo, za dobre in svete namene, za cerkve in šole itd. darujejo velike zneske. — In kakor navadno Gospod Bog usmiljene ljudi z mirno in srečno smertjo plačuje, tako se je zgodilo tudi s cesarjevim očetom. V svoji domači sobi so bili spovedani, med sv. mašo na stolu (naslonjaču) obhajani, in ko so potem še v postelji prejeli zakrament sv. poslednjega olja, so mirno izdihnili svojo dušo v roke nebeškega Očeta.

Tako je Bog že tudi našemu cesarju kot nekako plačil o neustrašenega verskega spoznanja in nehlinjene pobožnosti že posebne dobrote skazal, posebno ko jih je pred 25 leti iz rok gerdega morilca prečudno ohranil, kar bo lepa obljubna cerkev na Dunaju še pozn-jšim stoletjem oznanovala.

Preljubi bratje in sestre v Kristusu! Ali nas ne razveseljuje in ne spodbada, ko slišimo, kako najimennitniši osebe na zemlji svojo vero v Jezusa očitno pred ljudmi spoznavajo in svojo pobožnost do Marije pri vsaki priliki skazujejo? Ali nas ne bo to priganjalo, da bomo ta zgled vsak po svojem stanu in po svojih okolišinah posnemali?

K sklepu hočemo še našemu svitlemu cesarju in gospodu svoje vošila za rojstni dan izreči: Mi želimo in Boga prosimo, da bi svoj blagoslov razlil na Njihovo Veličanstvo, da bi še mnogo let kraljevo palico z močno roko držali dobrim v spodbudo, hudobnim v strah; da bi našo sv. Cerkev serčno branili in varovali zoper mnoge sovražnike sedanjega časa, in da bi enkrat mirno se iz sveta ločili in pri svoji smerti reči samogli: Dobro sem se vojskoval, tek dokončal in vero ohranil.

Ta pridiga je globoko ginila poslušalce, tudi gospe pričujoče vradnike, in mnogo je bilo o tem govorjenja med hvaležnimi duhovnjani.

Kakor so nam mil. g. prošl lanske leto marsikaj pravili o žalosti in veselji ranjcega, zares velikega, nepozabljivega, v duhu svetosti umerlega papeža Pija IX; tako so nam letos 11. nedeljo po binkoštih o njegovih poslednjih urah ginjaive reči poročali. Potem so polni sočutja in vidno ginjeni opomnili na redko, za vso Radoliško faro imenitno slovesnost, namreč na zlato mašo preč. gospoda Janeza Urevca, tukajšnega rojaka. *) Rekli so namreč: Jutrajšni dan (26. vel. serp.) bo ravno 50 let, kar so preč. g. Janez Urevec, nunski epovednik v pokoju, peli novo mašo. Tukaj v tej cerkvi so bili 9. grudna 1802 keršeni, 26. vel. serp. 1828 mašnik posvečeni, so tukaj svojo prvo mašo, 14. kimovca tistega leta, Bogu darovali; tukaj v tej cerkvi bi tudi radi zlato mašo slovesno opravili; ker pa jim že moči zeló pešajo, bodo jutri o poli osmih, če bo mogoče, tiho mašo Bogu opravili v zahvalo. — Predragi v Kristusu! kakšen pogled se pobožnemu duhovnu odpre, če pogleda na ta dva dneva svojega življenja! Kakšen pogled na dolgih 50 let, ki so med tema dvema dnevoma! Ko so gospod novo mašo peli, je bila spomlad njih duhovskega življenja, je bilo jutro, v kterega je solnce tako ljubeznjivo sijalo! Zdaj pa gre solnce duhovskega poslovanja v zaton, zima je nastopila in dan se je nagnil; pa milo, čisto in tolažljivo svetijo še zadnji žarki zahajóčega solnca v to duhovsko življenje nazaj! Res, mnogo skerbi in žalosti so prinesle te dolge leta; pa tudi marsiktero dušno veselje in nepričakovan blagoslov so jim delile. Spomin kaže na mnoge terde boje; pa tudi na mnoge in vesele zmage! Vse to jim hodi zdaj na misel, velikokrat, posebno pa jutri, bodo prav iz serca se Bogu zahvalili za vse te leta prejete milosti in rekli: Gospod, jaz nisem zmožen Te zahvaliti za vse milosti, ktere si mi dozdej skazal!

Gospod zlatomašnik so služili za kateheta in kaplana v Loki, v Idriji, v Šentjurju, v Mengšu, in potem kot nunski spovednik v Loki. Bili so duhovni pastir v pravem pomenu, duhovni oče, goreč in serčen učenik, moder in previden dušni zdravnik, vreden delivec ss. zakramentov, pobožen sodnik in besednik pred Bogom. Zato so jih tudi njih višji spoštovali, duhovni tovarši in njih nekdanje ovčice pa se jih hvaležno spominjajo. Gospod zlatomašnik so bili vsaki čas vreden ud in kinč naše duhovščine. Lahko bi bili katero naj boljših fará dobili, pa iz ponižnosti niso hotli. Zdaj že več let delati ne morejo, pa vendar močno podpirajo z molitvami delajoče duhovne, kakor nekdanj Mozes na gori vojskujoče se Izraelce. — In zdaj hočejo zlatomašnik tukaj nad vami v svojem domačem kraju svoje življenje skleniti in zraven svojih staršev in sorodnikov prihodnjega vstajenja čakati.

Če se ozremo na preteklih 50 let, kakšen razloček med takrat in med sedaj! Takrat n. pr. je bilo 196 bogoslovcev (desetošolcev), in 32 jih je bilo s preč. g. zlatomašnikom posvečenih. Leto pozneje (1829) je bilo bogoslovcev 211 in 30 posvečenih; leta 1832 pa celó 48 posvečenih. In zdaj!... Več let že je bogoslovcev le po 40—45; letos je bilo 11 posvečenih. — Umerje jih pa vsako leto poprék čez 20; nekaj jih gre v pokoj; tako jih vsako leto 25—30 odstopi iz dela; na njih

*) O lepi priliki so opomnili ljudi, naj molijo tudi za družega preslavnega rojaka in dobrotnika, ki so pred 7 leti imeli svojo zlato mašo. Častno in hvaležno bodi pristavljeno, da tudi te dni so prevzvišeni gospod nadškof Andrej Golmajer z novo dobroto razveselili svoje rojake, ker darovali so za lepi novi tlak 100 gl.

mesto pa jih pride po 10. Ljubi moji! Kam bo to prišlo? In v sosednjih škofijah, v Terzaški, Poreški in Kerški je v tej zadevi še slabše! Zares žalostno. Po pravici morajo take razmere škofe, duhovne in prave katoličane s strahom navdajati zaradi prihodnosti, in jim besede izvabljati: Kaj bo, kaj bo, če bo tako šlo nadalje? Po takem potu bo v naši škofiji v 10 letih 150, in v 20 letih 300 duhovnov manjkalo; najpred bodo kaplane pobrali, kjer so še; potem pa bodo tudi marsiktere fare brez duhovnega pastirja; in verni bodo morali cele ure daleč k Božji službi hoditi! Ko bi nekdaj prebivalci iz Begunj, Breznice in Kamne gorice, ki so bili pred 100 leti še pod Radoliško faro, zdaj vstali, kako bi pač srečne imenovali svoje potomce, ki imajo zdaj doma svoje duhovne pastirje; čez 30 in 50 let pa bodo vaši otroci tudi vas srečne imenovali, ker imate zdaj še svoje duhovne, kakoranih bodo oni zastoj iskali!

Ali pa zamoremo mi tukaj kaj pomagati? bote vprašali. — Pervo je, da to veliko dobroto spoznate in Boga velikokrat zanjo hvalite, ker vam je zdaj tako lahko svojim dušnim potrebam zadostovati, če le hočete. Prosite prav iskreno Boga, da bi po potih nam neznanih zmiral več delavcev pripeljal v svoj vinograd! — Ko se bo jutri o polni osmih veliki zvon oglašil in redko slovesnost naznanoval, vas v imenu preč. g. zlatomašnika povabim k zlati maši. Oh, sklenite svojo zahvalo in svoje prošnje z zahvalo in prošnjami gosp. zlatomašnika, in posebno prosite dobrotljivega Boga, da več delavcev pošlje v svoj vinograd!

Na to ljubeznjivo povabilo je vrelo drugi dan, 26. vel. serpana, staro in mlado k cerkvi in cerkev je bila polna, kakor ob nedeljah. — O polni osmih pridejo iz zakristije častitljivi starček počasi, na palico se opiraje; pri tem pogledu se je vsakemu milo storilo in marsikteremu so solze oči zalile! Potem so spremljani od milgosp. prošta in tukašnih gg. duhovnov opravili tiho mašo. Med sv. mašo so bili pobožni starček tako pretreseni in ginjeni, da so se pogosto ihtili in jokali; ko pa po maši „Te Deum“ zapojó, jim od veselja glasú zmanjka; ljudje po cerkvi pa se spusté v jok, posebno tisti, ki so bili pričujoči tudi pri njih novi maši!

Po maši so jim prišli tukajšni duhovni, blagorodni g. srenjski predstojnik, sorodniki in znanci srečo vošit, da bi jih Bog še dolgo med njimi ohranil!

(Konec sledi.)

Pri ljudskih misijonih v Terstu mesca kimovca, v laškem in slovenskem jeziku, je bilo vdeleževanje silno veliko, obhajancev čez 20.000. — Vidi se, kako silno potrebni so ljudski misijoni dandanašnji. Lažiliberalizem ljudem mir jemlje, ktere ga jim pa ne more poverniti; le Cerkev sama ima zdravilo za take prehude rane. Človek brez miru je naj večí revež; zato so ljudje v Terstu bili tako silno veseli misijona. Veseli so ga povsod, kjerkoli se jim dovoli ta velika milost. Naj bi se po Slovenskem zopet misijoni pričeli bolj obilno. Preklinjevanje, nečistosti, žganje, poboji: kolika kuga! Med drugim ga morebiti tudi marsikteri močno potrebujejo, ki so se z vojske domú vernili; kdo vé, kaj vse je ta in uni doživel? Pri sv. Jakopu je vodil slovenski misijon preč. Dolijak, iz Jezusove družbe. Nekteri mislijo, da oo. jezuiti zato, ker so jih iz Repenj odpravili, tudi misijonov ne morejo imeti po Kranjskem; pa to je čisto napačna in lažnjiva misel: misijone smejo vse eno imeti, kakor po vsi Avstriji, in Bog daj, da bi se gg. duhovni pastirji tega izrednega in tako močnega pomočka zopet bolj poprijemali; če ne, se ne vé, kam se bo prišlo s čedalje večí divjačnostjo.

Tudi tisti ugovor si je „oča laži“ izmislil, ko je zikajo, da je to slaba čast za domače gg. duhovne pa-

stirje, ako morajo tuje duhovne na pomoč klicati in ne morejo sami pri vernikih dolžnosti spolniti. Je že kdo slišal neumniši ugovor? Ali, kadar hiša gori, tudi vi le samo s svojimi posli in strežaji gasite in ga ne pokličite v pomoč, kdor koli more kaj pomagati. Ali pa kadar je pri kmetu prav veliko delo, je mar sramota zanj, da si poiše za nektare dni tudi tujih delavcev? Vaše lažnjive ugovore bo Bog ravno tako sodil, kakor so vredni sojeni biti. Naš Gospod je vsegamogočni Jezus, ki nikogar ne potrebuje; vendar si je izvolil v pomoč aposteljne, učence, vso sveto Cerkev za zveličanje človeštva.

Razgled po svetu.

Nemško. Svečenika Feig in Blume, ki sta se bila zamotala v Reinkensove tako imenovane starokatoliške slepila, sta se skesano vernila v katoliško Cerkev. Pervi je preklical svoje zmote pred milgsp. Kübel nom, administratorjem Friburškim. Blum, pastor v Sächingu, doma iz Badenskega, je razglasil oklic, v katerem pravi: „Vernem se, grenko goljufan, v naročje katoliške Cerkve. Spoznam zdaj bolj kot kdaj, da zunaj nje ni zveličanja. Britko objokujem svoje nespametno in nepramišljeno djanje, in prosim odpušanja Boga in škofa, ki sem ju silno razžalil. Odpusti naj mi tudi katoliško ljudstvo, katero sem tako neusmiljeno pohujšal. O dobro ljudstvo, zarotim te, ostani zmeraj zvesto Cerkvi, katero je ustanovil Bog in Zveličar, da bodi edina in prava vodnica v nebesa!...“

Razstava v Parizu je bila sv. Martina dan dokončana. Vkljub slabemu vremenu se je bilo sošlo 130.000 obiskovalcev, ki so pomagali jo posloviti. Vsih dohodkov ima razstava 12.644.000 frankov, ter bi prišlo po 65.408 fr. na dan. Skupno število vsih obiskovalcev, ki so plačali listke in onih, ki so imeli prosto vstopnico, je 16.034.000 oseb, kar bi prišlo počez po 82.643 oseb na dan. Vendar ima vlada znameniti primanjkljaj ter zgubo, ako se jemlje v poštev pripravljanje in razdiranje poslopja za razstavo.

Rusija je imela v zadnji rusko-turški vojski 594 tisuč vojakov; na bojišu jih je mrtvih obležalo 130 tisuč, ranjenih in bolnih je bilo 192 tisuč, med kterimi jih je 80 tisuč ozdravelo, 29 tisuč jih je še po bolnišnicah, ostali so umerli; tedaj obžaluje Rusija nad 172.900 zgubljenih vojakov. Na obéh stranéh je pa omenjena vojska požerla 600 tisuč mož in v denaru je stala 6 milijard 250 milijonov.

Nova vojska se je vnela med Angleži in med knezom v Afganistanu (v Aziji); Angleži so prestopili mejo in že se bjejo; tudi so Angleži že uzeli nekaj dežele in kak vterjen kraj, med drugimi Ali Mušjid. Politikarji prerokujejo, da bode drugo leto še več kervi teklo v Evropi, kakor letos! Rusija in Anglija se pričkate za gospostvo v Aziji, in Rusija podpira Indijance Afganistane. Vojska s Turkom je bila nehala; ker je pa Carigrad ključ za Azijo, je začela zopet zbirati in množiti svojo vojno okoli tega mesta. Od tod se bo razširila vojska po Evropi. Tako sodijo razni časniki. Mi pa molimo, da bi Bog dal narodom in kraljem občutek pravice in resnice, ter nas obvaroval vojske, njene hčere — kuge, in vsih žalostnih in revnih časov.

Drobne novice. Nemški parnik „Pomeranija“ se je terčil z neko angleško barko in Pomeranija se je potopila; 172 ljudi je rešenih, 50 utopljenih. — V zalivu pri Mugli blizu Tersta se je vnela laška barka „Kar-

mela“, ki je obsegala do 4000 sodcev potrolega. — Znaní Midhat-paša je prišel v Bejrut (znanje, da bode kmali vplival v turško politiko). Ferik Arif je postal poglavar v Albaniji. — Na Francoskem v Rambouillet-u je v svojem 60. letu umerl popotnik in slavni orientalist Nikola Khanikoff. Bil je močno izurjen v orientalskih jezikih in zapustil je nekaj spisov o perzijski in azijski zgodovini, zemljepisji in narodopisji. — Španjski napadnik zoper kralja, Monkasi, je k smerti obsojen; laški Passananti pa bode sodnikom izročen. — 24. u. m. je v naglici umerl milgsp. Zambetti, Riminiški škof; v pogovoru z nekim prijateljem ga je mertud zadel. R. I. P. — Vojvod Virtemberški je pri poslovljevanji barona Filipoviča imenoval pridobivca Bosne in rekel, kar je bil Radecki pri laški armadi, to je Filipovič najposlednji čas. Veličastno je bilo poslovljevanje njegovo v Serajevem. Vernil se je slavni vojvoda v Prago. Pred odhodom je daroval za zidanje katoliškega škofijskega dvora 4000 gl. — Iz Berlina je pregnanih 57 socijalistov, med njimi 2 državna poslanca. Teda j prej katoličane, zdaj pa rudečkarje! Nekteri jo morajo pobrati že v 24 urah, drugi v 4 dnéh.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Iz Iatre. V svoji veliki stiski sem se priporočil Naši ljubi Gospej presv. Serca, in v ta namen sem opravljal devetdnevnicó z obljubo, ako Bog mojo prošnjo usliši, da bom to v „Danici“ razglasil. Kmaló po doveršeni devetdnevnicí je Bog mojo prošnjo uslišal. Torej s prav hvaležnim srcem rečem: Hvaljena naj bodo presv. Serca Jezusa, Marije in sv. Jožefa! Amen.

D. K.

Št. 2. Že mnogokrat uslišan od N. lj. G. presv. Serca, prosim, naznanite mojo priserčno zahvalo za vse uslišanja, in naznanite naslednjo dogodbico, ki se utegne morda marsikomu dozdevati malenkost; jaz pa sem vselej iz serca hvaležen, naj sem uslišan v velikem ali v malem. Dogodba pa je tale:

Na daljnem potovanju po železnici sem v mestu Inomostu v vagonu pozabil veliki molitvenik duhovski. Zvečer, ko mislim svojo dolžnost opraviti, sem še le bukke pogrešil. Podam se koj na kolodvor, da bi poprašal zastran brevirja. Med potom se pa obnemem do Naše ljube Gospé presv. Serca, prosivši jo, naj mi v tej sili pomaga, ter obljubim, ako bom uslišan, to v „Danici“ razglasiti. In v resnici, moje prošnje niso bile zastonj. Na tem kolodvoru še bukev sicer nisem nazaj dobil, ker vlak se je hitro po mojem izstopu odpeljal; pa zadel sem na prav priljudnega, celó pobožnega železniškega vradnika (portirja), ki ga prijazno poprosim, naj mi svetuje, kako bi zamogel bukke še nazaj dobiti. Obljubil mi je, da bo vse storil, da jih dobim nazaj. Vernivši se na svoje stanovanje poprašam iz šale, ali ne bi imeli v tej gostilni, kjer navadno duhovniki prenočujejo, kakega brevirja, in v moje začudenje se mi odgovori, da ga imajo in mi ga tudi še na pot posodijo, ako bi svojega več ne dobil. — Drugo jutro me že z veseljem čaka prijazni portir, ter mi naznani veselo novico, da so se bukke na drugi postaji od Inomosta štacijskemu načelniku zročile, ki mi jih bode tudi vernil. Mislim ga za njegov trud dobro obdariti, vendar ničesar ni sprejeti hotel; samo reče mi: Prosim, gospod duhovni, spominjajte se mene pri sveti maši in prosite pri Mariji za mene; in te besede je z mokrimi očmi izgovoril. Prav veselo je, da se tudi na železnici med vradniki nahajajo

tako verli možje in zvesti častivci Matere Božje. Bukve sem res na drugi postaji nazaj dobil, ne da bi me kaj stalo.

Naša ljuba Gospa presv. Serca, ki me je zdaj in že mnogokrat uslišala, bodi hvaljena in češena!

Sv. Lorenc, na Dravskem polji, 25. listopada 1878.

Jakob Zupanič, kaplan.

Št. 3. Z naj hvaležnišim srcem pripoznamo po storjeni obljubi, da nam je došla na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca očitna in zdatna pomoč v hudih stiskah, in sicer v trenutku, ko se že nismo nobene pomoči več nadjali. Ljuba mati so bili dvakrat hudo bolni, zdravnik sam je imel malo več upanja. Nato smo otroci k Mariji se zatekli v molitvi, služile so se svete maše v čast Materi Božji; in bili smo uslišani. Ljuba mati so se nam ozdravili in še toliko se poterdili, da smo 24. listopada praznovali mi otroci s starši vred zlato gostijo (zlato poroko *). Preserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca za doseženo zdravje! Preserčna zahvala pa tudi vsem družvenikom za molitev.

V Mariboru, 1. grundna 1878.

Peter Zajic,

sluga pri milg. knezu škofu.

Prošnje.

Priporočena je na persih bolna oseba za ozdravljenje, če je Božja volja; in ravno tako tudi na očéh in na vratu hudo bolna oseba. — Neki bolnik je priporočen v bratovske molitve, da bi se ozdravil, če je njegovi duši v zveličanje. — Zdihujoč v velikih dušnih in telesnih bridkostih, ki mu vznemirjajo vedno vest, kalé pobožnost in spodkopujejo celó zdravje, se preserčno priporoča v molitev udom Naše ljube Gospé presv. Serca, posebno v osmini brezmadežnega Marijnega spočetja. — Priden šolarček, ki bi rad dalje študiral, pa ni popolno zdrav in v takem stanu nesposoben za stan, katerega želi doseči, je priporočen častilcem preč. Device Marije, da bi na njeno priprošnjo popolnem ozdravel, ako je njemu v dušni blagor.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec gruden.

I. Glavni namen: Poboljšanje slovenske mladine.

II. Posebni nameni:

11. grudna. Sv. Damaz papež. Priporoč.: Papež in pomanjkanje duhovstva. Spreobrnjenje Afrike. Več terpečih.

12. Sv. Maksencij. Priporoč.: Katoliške bratovšine. Reveži in na telesu poškodovani, gluhi itd. Dobra priprava za praznike.

13. Sv. Lucija. Priporoč.: Slepí na telesu in posebno na duši. Cerkev na Hervaškem in sploh na Jugoslovanskem. Obvarovanje otrok pred smertnimi grehi.

14. Sv. Otilija. Pripor.: Šole. Cerkev na Švedskem in sploh na severu. Posvečevanje zakonskega stanú, zlasti na Slovenskem.

15. Sv. Kristijana. (3. nedelja v Adventu.) Pripor.: Očiševanje za bližnje praznike z dobro spovedjo. Posvečevanje nedelj in praznikov. Spreobrnjenje sovražnikov sv. vere.

16. Sv. Evzebij. Priporoč.: Skerbno podučevanje otrok v keršanskem nauku. Cerkev na Nemškem. Zartertje pohujšanja.

*) Ljubemu očetu je ime Janez, st. 70 lét; ljubi materi Ana, st. 73 lét. Pis.

17. Sv. Lazar. Priporoč.: Vstavi in semeniša. Ubogi vdovci in vdove za strah Božji. Otročiči, posebej priporočeni za obranjenje kerstne lepote.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. *Altarju sv. Križa* v Šenklaški stolni cerkvi so sv. Oče Leon XIII s pismom 22. listop. 1878 podelili pravico privilegija, ali predopravičenja, to je, da je vsaka sv. maša, ki se ondi opravi za kakega umerlega, sklenjena s popolnoma odpustki.

Zornice v Ljubljani. V soboto, sv. Andreja dan, se je pričela v frančiškanski cerkvi devetdnevnic k prazniku prečistega Spočetja Marije Device, in se konča ondi na praznik; ravno ta dan se prične pri sv. Jakupu, kjer se obhajajo naslednjih 9 dni; zadnjih 9 dni pred Božičem se obhajajo v stolni cerkvi. Ne lahko kje se obhajajo zornice s tako slovesnostjo, kakor v Ljubljani, posebno gledé razsvitljave; v vsaki cerkvi gorí nad 200 sveč na vsih altarjih, na kakih 10 lustrih, ob stenah in poleg tega še po sredi cerkve v svetilnicah mnogo luči. Vsak dan je sv. maša z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom in z blagoslovoma, pri kateri se pojejo po 3 ali 4 lepe božične pesni s prav gniljivimi napevi. Obhajajo se tudi po predmestnih in družih cerkvah.

Preč. g. Frančišk Pirc, bivši misijonar v Ameriki, so te dni svoj god obhajali in stopili v 94. leto svojega življenja. Pri toliki starosti so še precej pri moči; samo da vid in spomin jim je zelo opešal. Kakor poprej v misijonu, tako tudi zdaj vina ne pijejo. Bog ohrani in poživljal mnogozasluznega gospoda!

Ljubljanski srenjski odbor si je barona Filipoviča, pridobivca Bosne, izvolil za častnega meščana.

Manjši blagoslove s tonzuro so podelili milostni gospod knez in škof Ljubljanski včeraj 8 gg. bogoslovcem.

Posvečeni Portatili se dobivajo v knezo-škofijski pisarni.

Posebno Marijno počesovanje kot priprava za Božič (lansko leto ponatisnjeno iz „Davice“) se dobiva pri Blazniku po 3 kr. — Ravnotat tudi: „Pobožnost k najsvetejšemu Sercu Jezusovemu.“

Das Leben der allersel. Jungfrau Maria und ihres glorreichen Bräutigams St. Joseph, von P. Beat Rohner, Pfarrer, O. S. B. Einsiedeln itd. To delo s podobami izbaja v sošitkih, kakoršnih bode 32. Priporočeno je od mnogih škofov. Štiri podobe barvane bodo posebno krasne. Zraven tega bode imelo delo 740 lesorezov. Naročuje se pri Kleru, po 30 kr. zvezek.

Jirsikova popularna dogmatika je v nemški prestavi prišla že v 4. natisu na svetlo, in ne morejo je dosti prehvaliti, kako izvrstno in rabno je to delo, tako kakor je, za léco, za šolo, za keršanske nauke itd. — Kaj je neki s slovensko prestavo, ki je bilo že pred precej leti sklenjeno, da jo dá „Matica“ na svetlo?

V Terstu se je 22. listopada v kapucinski cerkvi obhajalo mertvaško opravilo po ranjih vojakih, ki so padli v Bosni in Ercegovini. Milg. škof so imeli slovesno sv. mašo, ktere so se vdeležili državni namestnik, načelniki vradnij, vojaški in mornarski zastopniki, pa mnogo mestnjakov, in katoliška družba, ktera je bila vzrokovala in poskerbela to opravilo.

Šolski odsek razgnanega Teržaškega srenjskega odbora je imel odmenjeno v eni prihodnjih sej nasvetovati, da v prihodnje bi noben nov veroznanski učenik na mestnih ljudskih šolah ne imel pravice do kake plače

ali nagrade iz srenjske blagajnice! — Menda bojo Teržščani saj toliko previdni, da v prihodnje ne bodo več volili tacihi zagrizenih verskih sovražnikov v srenjski odbor? Ravno prav, da se je počeni pisker razletel. „Vigilanza“ pravi, da morajo Teržščani prav hvaležni biti presvitlemu vladarju, da jih je rešil preklicane garibaldovajoče države v državi, ki je na galerijah srenjske dvorane brez kazni narekovala ostracizem (strah) govornikom avstrijskega čutila, šumeče pa ploskala na pol zagrnjenim garibalduhom.

V Bosiljevu na Hervaškem je bil 24. listopada v katoliško Cerkev sprejet Marko Komadina, poprej greški nezedinjenec. Sprejel ga je slovesno, potem ko je dobro podučen predpisano vero obmolil, ondodni č. g. kaplan Anton Justic. Zbrana obilna množica je bila močno ginjena. Bog mu daj stanovitnost v veri in lepem življenji.

Milg. Evgenij Charbonnier, škof Domicijopolski in apostoljski vikar v jutranji Kočinčini, je umrl 8. avgusta tega leta. R. I. P. Rojen je bil v Digne na Francoskem 1821, škof izvoljen 1864.

Marjeta Rotsildova, hči glavarjeva nemškega stebela te rodovine, je prosila pri Limburškem škofijstvu za sprejemo v katoliško Cerkev, in izročena je v poduk Frankofortskemu g. župniku. Bog ji daj doseči, kar si je tako serčno izvolila!

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Duhovnija Iban je podeljena čast. gosp. Baltaz. Bartol-u, in Lipoglavska je razpisana 30. vinotoka. — Vmestena sta čč. gospoda: Matija Lavrič 13. listopada za novo Oselico, in Jože Zalokar 19. listopada za Polom. — Č. g. Jožef Lavrič, župnik Zaplanski, se podá v pokoj. — Prestavljeni so čč. gg.: Ljudovik Vodopivec, ekspozit, z Razdertega v Ubelsko; Jož. Lavtižar iz Teržiča v Poljane; Jak. Sušnik iz Poljan v Teržič.

V Teržaški škofiji: Novoposvečenec č. g. Jož. Bottegara je poslan v viši bogoslovne nauke na dunajsko vseučiliše. — Č. g. Evgenij Strekelj je prestavljen od sv. Jakopa v Mugio; na njegovo mesto pride č. g. Ivan Buttignoni s Škednja, in na le tega mesto č. g. Anton Kjuder, administrator pri sv. Križu v okolici. Č. g. Jak. Daris gre iz Mugle v Koper za duh. pom.

Dobrotni darovi.

Za novo cerkev Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca v Davči: Lor. Trilar 1 gl.

Za altar v Suši: M. Vandrovec 10 gl.

Za sv. Očeta: Liza Pavlin 1 gl., Lenka Pavlin 1 gl., in Neimen. 30 kr. sv. Očetu za praznike. — Neka oseba 1 gl. — G. Ivan Rozman 5 gl. Ant. Košak 1 gl. L. Selan 5 gl. Gospa Mar. Lenček 2 gl. Gdnja. N. J. 2 gl. M. Čuden 40 sld. M. Zupan 2 sr. dvajset. Vsi sv. Očetu za praznike. — M. Gerjol 1 gl. sr. za praznike — M. Pfeferer 1 gl. sr. za praznike. — Neimen. 50 kr. za praznike.

Za afrikanski misijon: Iz Zalega loga 2 gl. 50 kr. — U. Škedelj 1 gl. — Od Teržiške fare po preč. g. župniku 8 gl.

Za misijon v Adrijanopolu: M. Vandrovec 10 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Polhovega gradca 15 gl. — Sinčeka Herman in Teodor Vidmar 48 kr.